

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ BENTETTA ΣΤΗ ΒΑΛΕΝΤΣΙΑ

ΛΟΙ σχεδόν οι έπιβατες τοῦ βαγονιοῦ ἔκεινον τῆς ὥης θέσεως ἡζεραν τῇ Μαριέττᾳ, ποὺ κρατοῦσε ἑνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της καὶ καθόταν κοντά στὸ παράθυρο, ἀποφεύγοντας τὶς ζουνέντες τους.

Ἡ χοῖς χωριάπισες, ποὺ γύριζαν μὲ φύνια τοῦ Βαλεντίου, τὴν κύταζαν μὲ περιέργεια καὶ μ' ἔχθρα. Οἱ ἄντρες, κατινέντας ποδοτικὰ τσιγάρα, τῆς ζορζιναν φλογερές ματιές καὶ λαχταρισμά την ὠλοφρά της.

Ἡταν ἡ πρώτη φοῦν ποὺ τοῦδωσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἡ Μαριέττα, ὑστερὸ ἀπὸ τὸ βάναυσο τοῦ ἀντροῦ της. Εἰχαν περιστεροῖς τοξεῖς υγεῖς ἀπὸ τότε. Μᾶ ἡ Μαριέττα δὲν ξανογίτανε, γιατὶ φοβούταν τὸν Τελά, τὸν κονιάδο τῆς, ἔνα παλιόταδο 25 χρόνων, ποὺ εἶχε γίνει ὁ φόρος κι' ὁ τρόπος τῆς ἑπαρχίας τους. 'Ο Τελά, ὁ αιρόθεος ἀδελφὸς τῶν ἀντρῶν της, ἐδίνει κάθε πότε τὴν παλιάρια του μὲ πιστολίες καὶ μὲ κανγάδες καὶ τὸ σούπειρον δέρμα κι' ἔνα ἴτερο πορφύριο μὲ περιστεροῖς τονισμού, μελαχούσιον δέρμα κι' ἔνα ἴτερό πορφύριο μεταξύ των ποδώδιων.

Ἡ Μαριέττα, ὑστόσο, φαινότας ήσυχη τῇ μέρα αὐτῆς, Κι' δὲ: ἐδιάμαζεν σωστούμενον τὴν μισοφριά της. 'Ο Μαριέττα ἔμοιαζε μὲ τὴν Παναγίας ποὺ προστατεύει τὴν χοριά. Μαδά μάτια, μεγάλα κι' ἀιωδόλια, με περιστεροῖς τονισμού, τονισμού, μελαχούσιον δέρμα κι' ἔνα ἴτερό πορφύριο μεταξύ των ποδώδιων μιαδικεμένο.

'Αλιθέα, ἵπαν ποὺ ὁ ὄμοφος τοῦ ὁ γαθένας καταλάβαινε ἀπὸ τὴν πρώτη ματιά γιατὶ τὴν ἀγαπάσθε μὲ τὸση τρελλὰ κι' δόντυνος ὁ ἀντρός της, ὁ Πέπε. Γιὰ φαντασθήτε! 'Ο Πέπε, ἔνας ἀρχοντάνθιμος, εἶχε παντρεύτει αὐτή τὴν φτωχιά κατελλά, τὴν κόρη μᾶς μάγισσας!

Τι ἄλλο φέντε, λοιπόν; ... 'Η Μαριέττα μὲ τὰ μάγια της τὸν εἶχε κατέλαβε τῆς ὁμοφριᾶς της. 'Ο Πέπε εἶχε παρατησεὶ τὶς δούλειες του, εἶχε μαλάσσει μὲ τοὺς δικοὺς του κι' ἔσανε σῶν τρελλὸς γιὰ τὴ γυναῖκα του. Αὐτὸς πειά δὲν ἱταν ἀγάπη! 'Ηταν ἀρρώστεια! ... 'Οἰο τὸ χωριό τοντρέπτων γιὰ λογαριασμὸν του. 'Ο γάμος τους, δίχως ἄλλο, ἱταν ἔχογε τοῦ διαβόλου ...

Καὶ νὰ ποὺ δὲ Πέπε, ὑστερὸ ἀπὸ λίγο καιρό, ἀρχισε νὰ λιώνῃ σιγά - σιγά καὶ τέλος δύν μήνες μετὰ τὸ πρότοι τους παῖδει, πέθανε στὴν ἀγκαλιά της γνωναῖς του, δῶς σδίνει νὶ φλόγα ἔνδε κεροῦ...

Α! 'Η μάγισσα! Τὸν εἶχε ποτίσει μὲ τὰ φιλτρά της! Καὶ τόρα, ἡ ἀκατάδεχτη Μαριέττα εἶχε κληρονομήσει τὸ ἀμπέλια του, τὶς ἔλινές του, τὸ σπίτι του στὴν Κάλλε Μαγιόδο καὶ τὸ χρυσάφι του...

Τὶ σκάνδαλο γιὰ τὸ χωριό! 'Η μάγια της, ἡ γηραιά μάγισσα, ἀπ' τὸ φόρο της, εἶχε γυρίσει πάλι στὴν καλύβα της, γιὰ νὰ μὴ τὴν σχοτώσουν οἱ χωριώτες μὲ τὶς πέτρες. 'Η Μαριέττα πάλι κλείστηκε διὸ μήνες μέση στὸ ἔρημο σπίτι της κι' οι γειτόνες τὴν ἀσύνην νὰ κλαίει καὶ νὰ μοιρολογήση τὸν Πέπε. 'Επειτα, δίχως νὰ φοβάται τὸν ἔχθρο τοῦ χωριοῦ, ἀρχισε νὰ βγαίνῃ ταχτικά τὸ ἀπόγειο καὶ νὰ πράγαινη στὸ νερζοτατέο μὲ τὸ μωρό της.

Στὴν ἀρχή, ὑστόσο, φοβόταν τὸν Τελά, τὸν ἄγριο κονιάδο της, ποὺ ἔλεγε κάθε τόσο στὴν ταβέρνα, δῆτα νὰ τὴν σχότειν, γιὰ νὰ ἔδινει τὴν ἀδελφὸ του. Μᾶ εἶχε περάσει ἔνας μῆνας κι' ὁ Τελά δὲν εἶχε φανεῖ στὸ χωριό. Γι' αὐτὸς καὶ ἡ Μαριέττα ξεδιψρένθηκε καὶ πήγε μὲ τὴ Βαλεντία νὰ κάνῃ μεριά πρών α... ***

Τὸ τραίνο, ὑστερὸ ἀπὸ λίγη μοι, στάθηκε σ' ἓνα μικρὸ σταθμό. 'Η ὄμοφη χήρα κατέβητε μὲ τὶς χωριάτισσες καὶ κοντοστάθηκε λιγάνι, γιὰ νὰ τὶς ἀφήσῃ νὰ τραβήσουν μεριστά μονάχες. 'Επειτα πήρε κι' ἔκεινη τὸ δόρυ, μ' ἔνα παράξενο φόρο στὴν καρδιά. Εἶχε ἀρχίσει πειά νὰ βραδύνει καὶ τὸ χωριό σιγά - σιγά σκοτεινάς.

Στὴν ἀρχή τοῦ χωριοῦ, μαρός σὲ μιὰ ταβέρνα, μὲ τὴν πλάτη γνωσμέ-

νη ποὺς τὸ χωριό, ἔνας αιχρόσιος ἄντρας ἀκούμποδες στὸν τοίχο. 'Η Μαριέττα τὸν προσέξε... Θεέ μου! 'Αν ἦταν ὁ κονιάδος της; 'Η χήρα ἐστίσε τὸ παῖδε στὴν ἀγκαλιά της καὶ πέρασε μπροστά του... —Καληστέρα, Μαριέττα!

'Ηταν ἔκεινος... 'Ο Τελά, μὲ τὸ σωραστικὸ χαμόγελο, ὁ φονιάς!

—Τάσα! Τρέβα μπροστά! Τῆς είπε ὁ κονιάδος της. 'Η μωρόφατα χήρα εσύνεψε τὸ κεφάλι καὶ προχώρησε. Στὸ τελευταίο σπίτι τοῦ χωριοῦ μᾶ γηράστηκε σύντομά της πάσσην.

—Ἐ, κινά! Φώναξε μὲ τὴ βραχινή φωνή του ὁ φονιάς.

—'Η Μαριέττα ξέσπασε ἀμέων τοῦ σπίτιος της ἀναψεύλητη γιὰ νὰ φέρει τὸ παῖδε της τὸν κονιάδο της τοῦ προσώπου της, τὸ λίγο σὲ μέση σῶμα, νὰ τὰ πάσσην...

—Ἐλα! Περπάτα, λοιπόν!

Κι' ἡ χήρα, τρωμοχατημένη, ἀρχισε πάλι νὰ τραβάται μπροστά, κατάταξας μ' ἀγονία τὸ δρόμο. Δὲν ἴσπηρε κανεῖς γέρω. 'Ηταν μονάχη της μὲ τὸν σχλήρο ἀδελφὸ τοῦ Πέπε...

* * *

Ἐκείνος, μὲ τὸ ἴδιο σωραστικὸ χαμόγελο στὰ γεύη, ἀρχισε τώρα νὰ τὴν μᾶλιστα ἀργά, πενθύμια, μὲ τὴν ἀντιτητικὴ φωνή του, καὶ νὰ τὰς λέπη νὰ κάνῃ γιὰ στερνή φωνή μὲ τὴν προσεγγή της κι' ἀπὸ φοβόταν τὸ θάνατον, νὰ σκεπάσῃ τὸ πρόσωπο μὲ τὴ μαρόη της ποδιά.

—'Η Μαριέττα ἔσπασε τὸ σπίτιος της μὲ τὸν κονιάδο της, οὐδέποτε προσπάταστά στὸν κίνδυνο. 'Ως τώρα φαντάζοταν ἀλλα πράγματα. Νόμισε ὅτι ὁ κονιάδος της θὰ τὴν ξεψάλιζε, ὅτι τὶς μάτωνε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ ζύο. Θὰ τὴν κακομεταχειρίζοταν σὰν παλιόνιθωπος. Μά..., νὰ κάνῃ τὴν προσεγγή της καὶ νὰ σκεπάσῃ μὲ τὴν ποδιά της τὸ πρόσωπο της! Νὰ πεθάνῃ, δηλαδή; ... Αὔτο δὲν τὸν εἶχε περάσει ἀπό τὸ ποντίκι...

Τρέποντας σύγχρονην προσπάθηση τὸν κονιάδο της μὲ παρασάλια. Γιατὶ νὰ πιστεύῃ τὰ ψέματα που ἔλεγαν ἔναντιν τῆς οἱ χωριές; 'Εκείνη ἔλατερε ἀπόμενη τὸν Πέπε καὶ δὲν ἔφταγε γιὰ τὸ θάνατον του...

—Ο Τελά διωξ, μ' ἔναν ἀποχρονιστικὸ μιορασμό, τῆς φωνάς:

—Πάψε, μάγισσα! Φαμιαζέντω ... 'Εσου κι' ἡ μάνα σου δηλητηρίασε τὸ δέσμευτο τὸν Πέπε, γιὰ νὰ τὸν κλέψει στὸν Πέπε, σοι, δὲν θὰ πέσω ἐγώ στα δίχτυα σου, σὰν τὸν βλάκα τὸν ἀδελφὸ μου ...

Καὶ τῆς κατάφερε μὰ δινατή γροθιά στὸ στήθος...

—Ἐπειτα τραβήστηκε πρὸς τὰ πίσω τοῦ ἔχωσε τὸ κέρι στὸ ζωνάρι του.

—'Η Μαριέττα ηταν μισοτελεμένη ἀπὸ τὸ φόρο. Κανεῖς! Κανεῖς δὲν φανόταν στὸ δρόμο. Τὰ γοργάτια τριγύρω σοτεινάζαν τώρα ἀπὸ τὶς σκιές της νύχτας.

—'Ηταν μονάχη, μονάχη μὲ τὸν κονιάδο της, τὸ φονιά... Κι' ἀξαφνα. ξαφναστή καὶ τὴν τελεύτα της ἔλπιδα κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρό κοριτσάτοι, μ' ἔναντι μονάχηλητα :

—Σχότωσε μ! Σχότωσε μ! ... Στέναζε, καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπο της μὲ τὴ μαρόη ποδιά της.

—Ο Τελά, ἀτάραχος, ξαναγύρισε σοτεινά της, πρατωντας τὸ ποτούλι του στὸ χέρι. 'Αγουσε τὴν πνιγμένη φωνή της, ποὺ ἐστέναξε πίσω ἀπὸ τὸ μαρό, πανί της ποδιάς της, καὶ για μογέλασε πάλι μ' ἔναν ἀπάσιο μορφασμό. 'Η Μαριέττα, μαζὺ μὲ τὸ βιαστικὸ κι' ἀσυνάρτητο λόγια τῆς προσεγγής της, τὸν παρακαλούσσε να τὴν λυπηθῇ καὶ νὰ μὴ τὴν κάνῃ νὰ ἔποιησῃ, νὰ τελείωνη γοργήσα. Κι' ἔκεινος, ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάταντα, ἔχισε τὸ πιστόλι του στὴν ποδιά της καὶ τράβηξε διὸ φρέσε τὴ σκανδάλη προβολῶντας τὴν καταίσιτον!

—Μέσα στὸν καπνὸ καὶ στὴ λάμψη της μπροστούσιον, εἶδε τὴ Μαριέττα νὰ τεντωνταιει σαναγιά καὶ νὰ σωριάζεται καταγῆς μ' ἔνα σπασιοδικὸ τρεμουλιάσμα, τὸ τελευταίο...

—Ἐπειτα, ἀτάραχος πάλι, σὰν ἀνθρώπος ποὺ δεν φοβάται κανένα, ξαναγύρισε στὸ χωριό, εἰναιροπτημένος γιατὶ εἶχε ἐκδικηθεῖ τὸν ἀδελφό του.

Β. ΜΠΛΑΣΚΟ - ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

(Πίνακας, τοῦ Στόρεϋ)